

127 45/97

SCI-FI

Kč 19,90

Perry Rhodan

ZA HRANICI
GALAXIE

9 788072 109609

OD LEDNA 1998 NAVÍC PERRY RHODAN-THOREGON

KURT MAHR

Za hranicí Galaxie

Knihovnička Perry Rhodan 127 Přeložil Jaroslav Kuťák Digitalizoval Pawwlik

V květnu roku 2012 zorganizoval Institut pro galaktobiologii na univerzitě v Terranii řadu přednášek. Jedna z nich měla za téma setkání s mimogalaktickými inteligencemi. Během přednášek řečníci vysvětlovali:

„Lidstvo Země mezitím pochopilo, že ne každá forma života v Galaxii musí mít nutně shodnou podobu podle našich představ a měřítek. Pochopili jsme, že inteligentní bytosti nemusejí nutně chodit na dvou nohou, mít dvě ruce, dvě oči, jeden nos, dvě uši a ústa. Existují i jiné formy života. Potkáváme se s bytostmi, které mají místo rukou tykadla.

Kolik nás toho ale ještě čeká? Máme náznaky, že nejružnější bytosti Galaxie, i když jsou na pohled velmi rozdílné, mnohé spojuje - například jsme prakticky nenarazili na způsoby myšlení, které by se nějak výrazně lišily od našeho.

Co však musíme čekat, až se setkáme s bytostmi z nějaké jiné galaxie? Smíme doufat, že najdeme společnou řeč, společná témata?

Odpověď zní NE! V naší vlastní Galaxii jsme objevili velmi značné rozdíly. Musíme počítat s tím, že při setkání s obyvateli jiných galaxií narazíme na výrazné rozdíly. Nesmíme si namlouvat, že jejich přívětivost bude znakem přátelství a o jejich nenávisti si nesmíme myslet nic špatného. Nesmíme počítat s tím, že by pojmy dobra a zla pro ně mohly něco znamenat. To, co pro nás bude krásné, může pro ně být třeba jenom zelené, jestli chápete, co tím mám na mysli. Nesmíme počítat s tím, že si s bytostmi z jiné galaxie budeme rozumět tak, jako s těmi z naší Galaxie. Může dojít k nedorozuměním s nedozírnými následky.

Někdo by mi mohl namítnout, že mluvím o telatech se třemi hlavami. Ale dnes je docela dobře možné, že se třeba už zítra s někým z jiné galaxie setkáme.

Na tohle první setkání bychom měli být dobře připraveni. Je totiž možné, že to bude důležité pro další existenci naší kultury. Nemůžeme si dovolit ten luxus a sedět s rukama v klíně. Musíme přemýšlet. Naše situace to vyžaduje!"

Zcela proti očekávání byli řečníci trpělivě vyslechnuti. Lidé si už v tu dobu uvědomovali, jak důležité je být připraven na všechny možnosti.

Později bylo vnímáno jako paradox osudu, že téměř na den po sto letech k takovému setkání opravdu došlo...

* * *

Tahle část vesmíru byla smrtícím způsobem prázdná.

Hmotové detektory odpočívající vesmírné lodi neukazovaly vůbec nic. Jenom velkoplošné sondy relativisticky rychlých člunů, které létaly propastmi mezi hvězdnými ostrovy, občas hlásily nějaký výsledek.

Aby tam člověk složil dohromady gram hmoty, musel by pročesat vesmírný prostor tak velký, že by se do něj Země vešla pětistíkrát.

Tak prázdná tam bylo.

Čert to vem, pomyslel si Eric Furchtbar. Počkám ještě pár dní, pak si mě tady vyzvednou.

Nikdo nesloužil na zaměřovači stanici BOB-XXI déle než tři měsíce. Na počátku byl předpoklad, že by tam člověk měl vydržet půl roku, ale po třech a půl měsících osádka začínala vidět duchy a slyšela tajuplná volání z prázdnoty.

Silná osobnost by si podle Erica i v tomhle poradila a dokázala by si pomocí autosugesce uvědomit že je to hloupost, protože tam nikde nebylo nic, co by mohlo vydávat zvuky.

Většinou seděli společně a povídali si. O čem? O prázdnotě kolem. Jak strašlivě málo o ní věděli... Jak hrozné by bylo, kdyby měl BOB-XXI najednou poruchu, i když by to nejspíš nebylo o nic strašnější než kdyby tu poruchu měli někde v centru Mléčné dráhy.

A pak se to najednou stalo...

Když ulehli do postelí a chystali se spát, najednou slyšeli hlasy. Najednou kolem nich poskakovaly šedivé stíny. Už se nedostali k přemýšlení. Křičeli, lekali se, bláznili.

Ano, opravdu bláznili.

Eric si přiznal, že to prostě nemá lehké. Rozhlížel se. Místnost,

ve které seděl, měla pravoúhlý tvar, a jedna z podélných stěn byla zaplněna přístrojovým ovládáním a monitory. Uprostřed se dalo sedět u pracovních stolů.

Jenže za celou tu dobu u nich nikdo z posádky nepracoval, protože nebylo nic, co by mohli studovat. Nic se tu nedělo. Pětadvacet členů posádky BOB-XXI trávil svůj čas zjišťováním, že se v tomto vesmírném sektoru vůbec nic neděje. Den za dnem, týden za týdnem, měsíc za měsícem. Ukazatele přístrojů stály na nule jako by byly vypnuté. Každých pět minut Eric vstal, aby zmáčkl tlačítko testovacího zařízení. Rozsvítila se zelená kontrolka, která potvrzovala, že všechny přístroje v místnosti jsou v pořádku a provozuschopné. Eric to pochopitelně věděl. Mačkal tlačítko jenom proto, aby viděl, že se něco děje, že se aspoň něco rozsvítí.

Monitory však byly vypnuté. Hmotové zaměřovače a reflexní přístroje dokázaly zachytit všecko zvenku dříve než konvenční optika. A stálý pohled na prázdnotu bezhvězdného vesmíru byl ubíjející.

Ne, tohle nebyla příjemná služba. Kromě toho nebyla stanice BOB-XXI obsazena jak by měla být. V každé místnosti by měli sedět aspoň dva muži. I Eric by tam měl rád někoho, s kým by si mohl povídat. Ale seděl tam sám, sám na zhruba padesáti čtverečních metrech.

Eric Furchtbar vstal. Se svými téměř dvěma metry by to mohl být impozantní muž, kdyby nebyl tak děsivě hubený. Uniforma na něm vysloveně visela, ale to mu nevadilo. Byl úplně holohlavý, tento svůj handicap však nosil hrdě.

Kráčel podél přístrojové stěny a říkal si, aby všechny duchy vzal čert.

Kdyby se tu konečně už stalo něco opravového!

Obrátil se a vracel se na své místo. Padl do křesla a znuděně se zahleděl na jeden z měřicích přístrojů.

Světle modrá ručička se třepetala na horním konci stupnice.

* * *

Tak rychle Eric Furchtbar na nohy v životě nevyskočil. Dvěma třemi rychlými kroky stál u hlavního ovládacího pultu a

vyhlásil poplach. Sirény zavyly. Signální světla se rozblikala.

Mohutná pozorovací stanice se probudila k životu.

Eric Furchtbar se vrátil na své místo. Přístroj, který to všechno způsobil, registroval rozptýlená paraenergetická pole. Reagoval na druhy hyperzáření, jejichž energetický náboj ležel pod určitým prahem, a kromě toho neměla zjistitelnou modulaci. Takové záření mohlo pocházet z různých zdrojů. Uvnitř Galaxie by se takový přístroj ani na chvíli nezastavil v klidové pozici.

Ale tady, venku?

Eric přelétl pohledem ostatní přístroje. Některé se ozývaly. Zaregistroval slabý hypergravitační šok. Byly zachyceny hyperoptické vlny.

Všechno hyper, zaskočeně si uvědomil Eric. Nic přímého.

Sledoval monitory. Ukazovaly stejnou prázdnotu jako vždycky, když je člověk zapnul. Nic neviděl, ale cokoliv se dělo, muselo se odehrávat někde daleko, protože světlo ještě nedorazilo.

Eric chvíli čekal. Pak se poprvé ozvalo jiné pracoviště stanice.

„Udělalí jsme analýzu, pane, " řekl zrzavý mladík, jehož pihovatá tvář vypadala na obrazovce trochu rozpačitě. „Není pochyb, že se tam venku zrodilo slunce. "

Ericu Furchtbarovi z toho málem zaskočilo.

„Slunce?" vykřikl. „Mluvte jasněji, Kirkpatricku!"

Kirkpatrick si přejel rukou přes čelo a vysvětloval: „Všechna pozorování naznačují, pane, že se někde tam venku objevilo slunce. Pokud mám předložit podrobnosti... "

Eric mávl rukou.

„Zapomeňte na to!" přerušil pihovatého. „Jak by mohlo zničehonic z prázdnoty vzniknout slunce?"

Kirkpatrick to taky nevěděl.

„To... nevím, pane, " vykoktal.

„Dobrá, nechme toho. Jak je daleko?"

„Mezi čtyřmi a pěti sty světelnými lety, pane. "

Eric vzdychl a zahleděl se na monitory. Trvalo by čtyři sta nebo pět set let, než by něco uviděl.

„No fajn, " rezignoval. „Zůstaňte dál na svém místě, Kirkpatricku, a až bude ukončeno intenzívní vyhodnocení, znovu mi

zavolejte. "

Eric Furchtbar klesl zpátky do křesla.

Kirkpatrick patřil ke spolehlivým mužům. Když řekl, že venku vzniklo nové slunce, pak to tak bylo.

* * *

Art Cavanaugh seděl v jídelně, když byl vyhlášen poplach. Právě držel v ruce jednu z barevných figurek Gogu a přemýšlel nad tahem, který by Kena Lodgeho vyřadil ze hry.

Vtom zavlyly sirény. Ken Lodge vyskočil a odstrčil šachovnici. Figurky se skutálely po stole a popadaly na zem.

„Poplach... !" vykřikl Ken.

Art Cavanaugh se pomalu zvedal, ale netvářil se přívětivě.

„Hodí se ti, co?" zavrčel. „Za chvíli bych tě dostal!"

Ledabyly se otočil a zadíval se na světelnou tabuli na opačném konci místnosti. Oči se mu přivřely do tenkých škvírek.

„Přichází to z velínu, " zamumlal. „Starej má službu... "

Potom vykročil. Kráčet rychlými kroky, kterým Ken Lodge málem nestačil, a vyrazil k východu. Chodba se plnila výkřiky a dusotem nohou.

Art byl seržant, stejně jako Ken Lodge, obr, který bručel a nadával častěji než se usmíval. Přemýšlel, co se asi stalo. Určitě se něco dělo.

Ale co?

Vpředu na chodbě se rozzářil zelený signál spojové stanice. Muž za vysílačkami se na Artu otočil a pobaveně se zašklebil.

„Neztrácíte čas, co?"

Art mávl rukou.

„Co se děje? Proč ten poplach?"

Spojař pokrčil rameny.

„Nemám tušení. Přišlo to z velínu. Já jsem si ničeho podezřelého nevšiml. "

„Vstaň!" vyzval ho Art.

Spojař měl stejnou hodnotu jako Art, ale byl mladší. Odsedí si na vedlejší křeslo a Art žuchl na jeho místo.

„Fakt nic?“

„Ani pípnutí. Všude je klid. “

Ken Lodge se pokoušel něco najít a mladý spojař Warren Lee mu při tom sekundoval. Všichni společně naslouchali.

Pak zabzučel hyperkom.

Nikdo nezareagoval tak rychle jako Art Cavanaugh. Bylo až neuvěřitelné, jak rychle nastavil přístroje na příjem.

Někde venku někdo něco vysílal.

Tam venku byly inteligentní bytosti - uprostřed nicoty mezi mlhovinami galaxií.

* * *

Eric Furchtbar věděl, co je jeho povinností. Slunce a spojová zpráva, kterou zatím ještě nerozluštili - to byly dva pádné důvody, aby uvedl v chod mašinérii, ze které stanice BOB-XXI představovala jen malou součást.

Zodpovědným důstojníkem pro spojení s ním byl plukovník Nike Quinto, šéf oddělení III Interkosmické Sociální Vývojové Pomoci.

* * *

Reakce na zprávu Erica Furchtbara byla taková, až to vypadalo, že Země posledních sto let na nic jiného nečekala.

Lod', kterou plukovník Nike Quinto a jeho muži potřebovali, aby se dostali na místo, byla připravena. Nebylo zapotřebí nic jiného než nastoupit a vydat rozkaz ke startu.

Země skutečně čekala. Po všechny ty roky byly připraveny lodě, které mohly okamžitě odletět s agenty III. oddělení nebo se členy jednotky mutantů do akce.

I muži Nike Quinta byli stále připraveni. Už dávno byli hypnoticky vyškoleni pro případ, že by došlo k náznakům setkání s bytostmi z jiných galaxií. Měli všechny informace, instrukce a nutné hypotézy v malíčku.

Ještě toho dne se plukovník Quinto vydal na cestu. Měl s sebou

speciální tým zkušených harcovníků: majora Rona Landryho, kapitána Larryho Randalla, seržanta Mitchella Hannigana, zvaného Meech, a civilního spolupracovníka Loftyho Pattersona.

Lod', ve které odletěli, byla půl roku stará, jmenovala se JOANN, patřila do třídy bojových křižníků, ale kromě vynikající výzbroje byla vybavena i skvěle zařízenými dílnami, ve kterých posádka lodi dokázala rychle vyrobit různé potřebné, nevelké přístroje. JOANN byla prakticky soběstačná.

Podle názoru plukovníka Quinta to znamenalo velkou přednost. Pět tisíc světelných let daleko od okraje Mléčné dráhy se nedalo operovat se stejnou taktikou jako uvnitř Galaxie.

JOANN doletěla k Arkonu III, přistála a plukovník se spojil s Ericem Furchtbarem.

Eric měl totiž nějaké novinky.

* * *

Přijímače zaregistrovaly druhé vysílání, ale na jiné frekvenci.

První trvalo už celých pět hodin. Podle vyhodnocení se ukazovalo, že se každých čtrnáct minut opakuje.

Art Cavanaugh vysvětlil Ericu Furchtbarovi, že to vypadá na volání o pomoc, které vysílá automat, ale Eric namítl, že by to bylo možné za předpokladu, že chápeme cizí civilizace jako civilizace nám známé. Se vsím, co přichází zvenčí, se musí opatrně.

Art nebyl příliš kovaný v zákonech logiky. Měl však dostatek důvěry ve svého kapitána, než aby dál trval na svém. Nicméně sám si v duchu pořád říkal, že kdesi venku někdo volá o pomoc. Možná, že to byla automatická vysílačka, možná, že v jejím okolí už nikdo nežije.

Slunce, o kterém mluvil Mike Kirkpatrick, se mezitím změnilo v nukleární explozi obrovských rozměrů.

Pak přišlo druhé vysílání.

Ten, který je posílal, se je ani nesnažil vícekrát opakovat. Přístroje brzy zmlkly.

Vysílalo se ze vzdálenosti 410 světelných let.

To představovalo stejnou dálku jako při první zachycené zprávě.

* * *

Během následujících hodin byly zaznamenány další exploze. Mocná energie, která se přitom uvolnila, byla zčásti pětidimenzionální struktury, a pětidimenzionální hyperpole byla téměř beze ztráty času registrována přístroji BOB-XXI.

Eric Furchtbar znervózněl. BOB-XXI byla čistě pozorovací stanicí, žádná kosmická loď. Byla sem přivezena a umístěna. Neměla pohonné agregáty. Pro případ útoku byla vybavena velmi účinnými zbraněmi, ale nemohla nikam utéct.

Když si Eric v duchu odškrtl třináctou hodinu služby, bylo zaregistrováno jedenáct těsně po sobě jdoucích explozí. Vysílání, které Art Cavanaugh považoval za volání o pomoc, nadále trvalo.

Vypadalo to, jako by tam venku zuřila bitva.

Pak se ozvalo počítačové oddělení stanice s vyhodnocením dešifrace zachyceného vysílání:

„Podle všeho, co nám bylo řečeno, se sice nemůžeme spolehnout, že budeme znát přesné znění vysílaného textu, ale zapadá nám to do sebe. Všechny výsledky mají vysoké procento pravděpodobnosti. To naznačuje, že... ”

Eric Furchtbar přerušil poručíka Hynese, který mu podával tuhle zprávu.

„Jasně, rozumím. Co jste zjistili?”

Poručík Hyněš vzal do ruky lístek. Váhavě se na něj zahleděl a pak přečetl text dešifrované zprávy:

„Jste skutečný život?”

* * *

Nepochopitelné věci vyprodukují nejistotu a pocit blížícího se nebezpečí.

Otázka po skutečném životě byla pro Erica Furchtbara a muže na palubě BOB-XXI nepochopitelnější než všechno, co dosud slyšeli. Přesto však nebylo pochyb, že tato otázka byla položena. Ptal se někdo, kdo se kdesi venku, přes čtyři sta světelných let daleko, s

někým bil pomocí neuvěřitelných fúzních bomb.

Nejistotu a pocit blížícího se nebezpečí Eric cítil už dříve. Nyní se přidávala i panika.

Než však mohl odeslat nový signál, z paluby JOANN přišla zpráva, že dorazila na Arkon III.

Eric ji okamžitě informoval.

JOANN se pak vydala na cestu, aby opustila mateřskou Galaxii.

Otázka neznámých zůstala zatím nezodpovězena.

* * *

Temnota byla úplná.

Ron Landry na palubě JOANN pozoroval, jak se pomalu blíží disk pozorovací stanice. Na monitorech se objevil teprve před chvílí.

Když se k ní dostali do bezprostřední blízkosti, plukovník Quinto a jeho major nasedli do člunu a odlétli na stanici.

Hned v hlavním vstupu na ně čekal kapitán Furchtbar. Bylo na něm vidět, že se mu ulevilo, jakmile je spatřil.

Ale tento jeho pocit zmizel ve chvíli, kdy mu plukovník vysvětlil, že jde jenom o krátkou návštěvu. Pak si nechal předložit všechny záznamy, zachycené z neznáma. Pečlivě je prostudoval. Přitom si povídal s Ronem Landrym, ale tak tiše, že jim nikdo nemohl rozumět, až nakonec požádal o svolení použít palubní počítač.

Nike Quinto a Ron Landry se jím pak zabývali asi půl hodiny. Potom požádali Erica Furchtbara o další poradu.

„Není pochyb o tom, " vysvětlil Nike Quinto, „že jste to druhé vysílání dešifrovali správně. Otázka opravdu zní: jste skutečný život? Tam venku je patrně někdo, kdo rozlišuje mezi skutečným a nepravým životem, nebo možná mezi tucty různých druhů životů. Pochopitelně nemůžeme vědět, co je míněno pojmem, pravý život. Neznámý však čeká na odpověď. Nejlepší bude, když se spolehne na svůj vlastní pocit. Podle mého názoru bychom měli odpovědět - ano, my jsme skutečný život. "

Eric Furchtbar byl natolik zděšen, že vyskočil z křesla.

„Myslíte... že bychom měli odpovědět?"

„Proč by ne?“

„Tím ale prozradíme svou pozici! Tam venku se do sebe pustili neznámí a pobíjejí se navzájem neznámými, ohromně účinnými zbraněmi, a my si je sem pozveme?“

„Na něco přitom zapomínáte, kapitáne, " překvapivě klidně opáčil Nike Quinto. „Síla vysílané zprávy nebyla nijak velká. Pár světelných let za vámi by ji už nebylo možné zachytit. To znamená, že ji neznámí vyslali naprosto cíleně. To dále znamená, že jste mohli být míněni pouze vy. Otázka nebyla položena necíleně, do prostoru všude kolem, nýbrž vám... Takže o vás vědí. Dokonce bych řekl, že je možné, že už byli někde u vás nablízku, aniž byste si jich všimli. To nevíme. Víme však naprosto jistě, že pozici BOB-XXI dobře znají. Proto se nemusíte obávat prozrazení. "

Eric Furchtbar to vzdal. Ihned poslechl a zařídil odeslání odpovědi ve stejném kódu, ve kterém přišla otázka: „Ano, jsme skutečný život. "

Nicméně ani Eric ani jeho muži se přitom necítili ve své kůži. Měli pocit, že natahují ruku po neznámém, a nevěděli, jestli ji stiskne nebo usekne.

Nike Quinto považoval svůj úkol na palubě pozorovací stanice za splněný a rozloučil se. Ujistil Erica Furchtbara, že JOANN bude na místě, kdyby se stanice octla v nebezpečí. Eric za to poděkoval. Ale věděl, že jsou věci, které se mohou odehrát velice rychle. Rychleji než by stačila přiletět i ta nejhbitější loď.

Nike a Ron se vrátili na palubu svého křižníku. JOANN pak obrátila a letěla pryč.

Stanice BOB-XXI znovu osaměla.

* * *

Následující hodiny na palubě BOB-XXI uplynuly v nervózním napětí. Eric Furchtbar vysvětlil svým mužům, co se stalo a co za daných okolností mohou čekat. Jasně jim vysvětlil, že s pomocí JOANN lze počítat jenom v případě ohrožení.

Eric aspoň nařídil kontrolu všech zbraní stanice. Musel mít jistotu, že fungují. Kromě toho jeho rozkaz na pár hodin zaměstnal

posádku, což bylo vždycky dobré.

Zdalo se, že bude klid, když náhle v 15: 23 palubního času byla otázka po skutečném životě zachycena podruhé. Hyneš na ni okamžitě odpověděl stejně jako na tu první. Byl přesvědčen, že jedná v duchu svého velitele i v duchu instrukcí plukovníka Quinta.

Možná, že neznámí museli mít své dotazy ověřené...

V 15:57 palubního času byla zaregistrována exploze osmašedesáté bomby. Pak najednou zavládl klid. V 16: 02 přestalo vysílání onoho neustále opakovaného hypersignálu a o pár minut později přišla potřetí otázka:

„Jste skutečný život?"

Ed Hyneš potřetí odpověděl stejně a pak v bezhvězdném vesmíru zavládl úplný klid. Bitva patrně skončila, automatická vysílačka byla zničena a tajemná otázka už nebyla znovu položena.

Do 19: 00 hodin zůstal vesmír klidný jako po všechny předcházející dny a měsíce. Ale na palubě BOB-XXI znovu stoupala nervozita. Zatím se vše odehrávalo čtyři sta světelných let odtud. Náhlý klid mohl znamenat mnohé - například že se cizinci blíží k BOB-XXI.

Muži čekali na svých stanovištích. O čtyři hodiny později je minula mimořádně silná vlna kosmického záření a jen taktak že nemusel být vyhlášen nový poplach.

Pak zavládl klid. Neznámí mlčeli, nikdo nikde neregistroval žádné znamení jejich existence.

Eric Furchtbar poslal hodinu po půlnoci muže spát, zrušil pohotovostní stav a nechal stanici zabezpečenou jen jako každý jiný den.

To bylo zhruba dvacet minut předtím, než přišlo neštěstí.

* * *

Art Cavanaugh opět osaměl. Ken Lodge a Warren Lee přivítali konec poplachu s úlevou a okamžitě zmizeli. Ken Lodge chtěl v jídelně najít nového partnera pro Gog, a Warren už asi ležel v posteli a odpočíval.

Art si otřel čelo. I on byl velmi unavený. Ovšem na druhou

stranu si říkal, že Eric Furchtbar mohl nechat stav pohotovosti v platnosti ještě aspoň pár hodin. Od první zaregistrované exploze někde venku neuplynulo totiž ještě ani půl dne.

Art zamyšleně sledoval monitory a pozoroval přitom své přístroje. Přijímače byly klidné, cizí vysílačky mlčely. Vládl takový klid, že ukolébal i jeho. Když se podíval na hodinky, bylo devatenáct minut po jedné hodině. Od zrušení poplachu uteklo asi dvacet minut. Mohl risknout krátký spánek. Kdyby se některý z přístrojů ozval, okamžitě by se vzbudil. Měl to vyzkoušeno.

Udělal si pohodlí v křesle, zavřel oči a chystal se usnout.

A vtom to přišlo!

Cizinci přišli! Přístroje jako by se najednou zbláznily. Registrovaly změny nejrůznějšími způsoby. Některé praskaly a kouřilo se z nich, protože byly přetíženy velkým množstvím energie.

Art Cavanaugh několik vteřin vylekaně zíral a nemohl se hnout. Potom vyskočil, zapomněl na varovné zvuky a blikající světélka kolem sebe a zapínal monitory energetického zaměření.

To, co viděl, mu vzalo řeč.

Ta věc byla podle velikosti soudě kosmickou lodí. Energetický šok byl přístrojům způsoben jejím vynořením z hyperprostoru. Vzdálenost činila tři světelné hodiny. Loď se nepohybovala zrovna rychle. Mohlo uplynout nejméně dvanáct hodin než dorazí ke stanici, ovšem ještě víc v případě, že by začala brzdit.

Art Cavanaugh viděl ještě něco dalšího.

Cizinec se nepohyboval po přímé dráze. Uhýbal stranou a vracel se na původní kurz. Přitom se neustále točil. Vypadalo to, jako by cizí loď byla opilá. Letěla nejistě, potácela se.

Art snadno poznal, co jí je.

Vesmírná loď venku byla těžce poškozena.

* * *

Lofty Patterson na poradě zatím ještě neřekl ani slovo. Tiše seděl v koutě a naslouchal ostatním. Teprve když cítil, že se diskuse poněkud zadrhla, vznesl první námitku.

„Patrně máte za samozřejmé, že se u těch cizinců venku jedná o

mimogalaktické intelligence, že?"

Nike Quinto na něj zlostně pohlédl.

„Přirozeně, " opáčil pištivým hlasem. „Nepředstírejte, že jste celou dobu spal, Patterson. Můj krevní tlak už beztak dostává zabrat, nepotřebuji žádné další vzrušení. "

„Kdo říká, že se opravdu jedná o mimogalaktické bytosti?" zopakoval Patterson otázku. „Vždyť by to mohly být bytosti z naší vlastní Galaxie, které zabloudily, ne?"

Nike Quinto se rozzlobené ušklíbl.

„Myslíte si, že jsem si s touto alternativou nelámал hlavu?"

Lofty pokrčil rameny.

„Ale nezmínil jste se, pane. "

„O samozřejmostech se zmiňovat nemusím. Naše stanice systému BOB stojí na hranicích Galaxie už déle než rok. Protože lineární pohony vesmírných lodí zatím známe jenom my a Akonané, všechny ostatní bytosti by musely transítovat. A transice by naše stanice zaznamenaly. "

Lofty uspokojeně přikývl.

„To nám ještě pořád ale nechává dvě možnosti, pane. Buď jsou neznámí venku déle než rok - nebo se opravdu jedná o akonské jednotky. "

„To není možné. Z politických důvodů je akonská říše neustále střežena, každý akonský let je přísně registrován. Akonané jsou vyloučeni. Kromě toho většinou používají transitory a ne lodě. Žádný jejich let během posledního roku nepřekročil několik světelných let. Kromě toho by žádná z našich galaktických civilizací nepoložila otázku - jste skutečný život?"

„Bez ohledu na to, " prohlásil Meech Hannigan, „že žádná ze známých civilizací nepoužívá fúzní bomby o účinku jednoho tisíce gigatun. Jsou to sice staromódní, ale neuvěřitelně účinné zbraně. "

Lofty přiznal porážku. Námitky ho přesvědčily.

„Jak ale můžete vědět, " zeptal se, „zda jsme tomu hypervysílání fakticky rozuměli? Jestli jde o mimogalaktickou civilizaci, nemohli jsme jí přece hned napoprvé jednoznačně porozumět!"

Nike Quinto přikývl.

„Námítka je oprávněná. Ale kód, který byl při vysílání použit,

byl vyroben počítačově. Jde tedy o strojní inteligenci, kterou lze porovnávat. "

V tu dobu plula JOANN dvě sté světelných let od BOB-XXI. Všechny hyperpřijímače byly nasměrovány na pozorovací stanici.

Jakmile by se BOB-XXI octla v nouzi, na palubě JOANN by to ve vteřině věděli.

Nike Quinto mezitím zařídil, aby se na okraj Mléčné dráhy přesunula silná flotila lodí Pozemšťanů.

Kolem jedné hodiny palubního času se se svými muži dohodl na další činnosti během následujících deseti hodin. Randallův návrh letět k místu exploze byl zamítnut. Nike Quinto prosadil názor, že musejí čekat na místě, jak se události vyvinou dál.

Z BOB-XXI už několik hodin nepřišlo žádné hlášení. Exploze ustaly a otázka po skutečném životě už nebyla položena.

Pro Nikeho Quinta to však zdaleka neznamenalo, že je případ uzavřen. Rozhodl se, že vyčká ještě deset hodin, a pak teprve zváží své další kroky.

Ukázalo se, že měl pravdu.

V jednu hodinu třidvacet minut hlásila stanice BOB-XXI vynoření cizího křižníku.

JOANN vyhlásila poplach flotile.

* * *

Eric Furchtbar pozoroval cizí loď.

Ve velínu byli kromě něj ještě i poručík Hynes a seržant Schulmeister. Všichni sledovali jak se cizí loď blíží a zahajuje brzdný manévr.

Aktivoval hypervysílačku a odvíšlal několik modulovaných signálů. Nedávaly smysl, ale cizinec je musel zachytit a nějak na ně odpovědět, nejlépe také jen změtí nesmyslných signálů.

Eric to čekal. Brzy se ukázalo, že se zmýlil. Nepřišla žádná odpověď. Cizí loď zahájila brzdný manévr. Dokonce i laik musel poznat, že je pro ni stále těžší udržet kurz. Potácela se stále víc, nepravidelně rotovala. Byla ještě příliš daleko, nebylo možné ji sledovat pomocí optiky a všechny záběry zprostředkovávaly pouze

energetické zaměřovače. Hyperzaměřovač hlásil, že se jedná o kulovitou loď.

Energetické zaměření zjistilo, že se loď pohybuje v umělém gravitačním poli, které jí nahrazovalo pohonné agregáty. Byly zjištěny značné výkyvy ve stabilitě tohoto pole.

Eric Furchtbar ještě pořád čekal na odpověď. Ale nepřicházela. Opakoval signály, vysílal jiné a nakonec formuloval otázku v počítačovém kódu.

Ale cizinec nadále zůstával němý. Buď na palubě nikdo nebyl, anebo se nechtěli hlásit. Navíc si Eric všiml, že u ovládacího panelu lodi cizinců musí sedět někdo, kdo neovládá astronavigaci příliš dobře. Změny kurzu a jeho opravy probíhaly totiž pomalu a nešikovně.

Pokud tam ale někdo žil, proč se nehlásil? Zdálo se nemyslitelné, že by vypadly všechny přijímače lodi.

Od spojařů byl průběžně informován, kolik času ještě zbývá do definitivního přiblížení lodi.

„Ještě jedenasedmdesát minut, pane, " hlásil Ken Lodge. „Nové zaměření, pane. Cizinec se zastaví ve vzdálenosti patnácti tisíc kilometrů. "

Eric pouze přitakal. Jejich přístroje se buď nehodily pro přesnou astronavigaci, anebo u řízení seděl nějaký hlupák. Patnáct tisíc kilometrů! Při zdejších světelných poměrech ta loď ani nebude vidět!

Eric si předsevzal, že odešle varovný výstřel, jakmile se cizinec přiblíží na padesát tisíc kilometrů. Váhal už příliš dlouho. Každý mohl vidět, že se loď nachází v nouzi. Nebylo zvykem pozemské flotily přijímat havarovanou loď ostřelováním z přídě, ale Eric nesl zodpovědnost za pětadvacet lidských životů. Tam venku se k nim blížilo cosi nevýslovně cizího. Nevěděl, jaký cíl havarovaná loď sleduje. Musel ji varovat.

Vydal rozkaz zbraňovému stanovišti číslo jedna. Cíl byl zachycen a pět těžkých paprskových děl zamířilo do vzdálenosti jednoho sta kilometrů před kritický bod.

Ve velínu stanice vládl klid. Po několika minutách řekl Ken Lodge monotónním, hlubokým hlasem: „Ještě padesát čtyři minuty, pane. Rychlost neznámého dosahuje jedna celá, dvacet tři krát deset

na sedmou za vteřinu. "

Kdyby se aspoň ozvali! Blázni! Proč neodpovídají?

„Můžeme proti nim vyslat člun, pane!"

„Člun? Letí pořád ještě rychlostí deseti tisíc kilometrů za vteřinu. Naše loď nemá nijak zvlášť dobré automatické řízení. Pokud by se pilot zmýlil, venku ho to roztrhá. "

Hyneš to trpělivě vyslechl a pak řekl: „Já nemyslel teď, pane. Později, až budou skoro na nule. Přirozeně, že pilotem musí být dobrovolník... Nemůžeme tady jen tak sedět, pane, a čekat, co se stane!"

Eric se na něj přísně zahleděl.

„Chcete být tím dobrovolníkem, poručíku?"

Ve stejný okamžik mu ho bylo hned zase líto, ale otázku už vyslovil.

„Jistě, pane, " odpověděl Hyneš.

Eric unaveně mávl rukou.

„Zapomeňte na to, " navrhl na usmířenou. „Máme ještě padesát minut Času, abychom si tím mohli lámat hlavu. Nápad to není špatný, možná, že něco takového uděláme. "

Čas plynul neuvěřitelně pomalu.

„... čtyřicet tři minuty, pane... "

Nic.

„... dvacet osm minut, pane... "

Cizinec venku se potácel temnotou. Eric si uvědomil, že by klidně mohlo dojít k jeho explozi...

Ale loď se držela.

„Ještě patnáct minut, pane, pak bude nula. Vzdálenost nyní činí sto dvacet tisíc kilometrů. "

Eric bezděčně pomyslel na Kena Lodgeho, který stál dole ve spojařské kajutě a držel v ruce mikrofon interkomu. Rád bych věděl, říkal si Eric, jestli je ten chlápek vážně tak chladnokrevnej...

Minuty najednou plynuly podstatně rychleji. Blížil se okamžik, kdy měla stanice odpálit varovný výstřel. Tři minuty předtím ohlásil zbraňový důstojník připravenost. Eric ho varoval, aby cizí loď v žádném případě nebral přímo pod palbu.

Napětí vrcholilo.

Eric zůstal ve spojení se zbraňovou centrálou. Zaslechl seržantův chraplavý hlas: „Pal... !“

Eric Furchtbar se předklonil v křesle. Jak cizinec zareaguje na výstřel?

Zdálo se mu, že loď zpomalila. Už se dokonce přestávala točit a motat. Eric pouhým okem nepoznal, jestli se vůbec ještě hýbá. Chtěl zavolat spojovou stanici, ale než se k tomu dostal, ohlásilo se energetické zaměření.

„Gravitační pole cizí lodi vypadlo, pane!“

Eric se prudce otočil. Ed Hynes na něj zíral vytřeštěnýma očima. Eric chtěl něco říct, pak se rozblikaly signálky a Ken Lodge suše konstatoval:

„Nejvyšší nebezpečí, pane! Cizinec je bez řízení. Blíží se v přímém kurzu proti nám rychlostí pěti set kilometrů za vteřinu. Dotek za sto vteřin!“

* * *

„Nic si nepředstírejme, “ zamumlal Nike Quinto. „Otázka po skutečném životu může například znamenat... “

Zarazil se. Ron Landry na něj tázavě vzhlédl.

„... že se nás ptal robot, “ dokončil větu Quinto.

Ron o tom musel přemýšlet. Lofty, Larry a Meech nerozuměli ani slovo a chovali se zdrženlivě. Ano, mohl by mít pravdu, pomyslel si Ron. Ta otázka klidně mohla taky znít: nejste náhodou roboti jako my?

Pokud tomu tak bylo, pak se dalo předpokládat, že kdesi ve vesmíru spolu bojovaly robotské lodě a organické bytosti.

Od chvíle, kdy BOB-XXI ohlásila vynoření cizí lodi, uplynulo více než jedenáct hodin. Nike Quinto pár hodin spal, stejně jako Lofty Patterson. Ron a Larry nenacházeli klid. Zůstali sedět v malé konferenční místnosti v blízkosti velínu JOANN a sledovali zprávy z pozorovací stanice.

Meech Hannigan neznal únavu. Unavil by se pouze v případě, že by se unavil materiál, ze kterého byl stvořen. Meech byl totiž robot. Ten nejdokonalejší robot, jakého si umíte představit.

V deset hodin se znovu vynořili Lofty Patterson a Nike Quinto. Nike se pokusil poslat Larryho a Rona do postele, ale ti mu vysvětlili, že by se stejně jen převalovali a nemohli by spát. Nike Quinto objednal snídani pro pět lidí a dokonce i Meech se jí ochotně zúčastnil. Jenom několik málo zasvěcenců vědělo, že je robot.

Krátce před jednou hodinou odpoledne dostal Nike Quinto nápad, že mohli volat roboti.

A v jednu hodinu patnáct minut ohlásila stanice BOB-XXI, že pohon cizí lodi po krátkém varovném výstřelu vysadil a že hrozí kolize.

Uplynulo pět vteřin než Ron Landry správně pochopil, co se to venku vlastně děje, a vyskočil. Najednou se mu hlavou honila spousta myšlenek. Ta nejdůležitější byla: musíme tam rychle letět!

Nestaral se o Nikeho Quinta a jeho rozkazy. Ale Nike se staral o něj.

„Kam to chcete letět, majore?“

Ron se prudce ohlédl.

„Ke stanici, “ vyhrkl. „Nemůžeme je v tom nechat. Nedokáží manévrovat. Musíme jim pomoci!“

Nike Quinto se zamračil.

„Zůstanete tady, majore! To je rozkaz!“

V tu chvíli Ron majora z hloubi duše nenáviděl. Jak jen mohl rozhodovat o životě a smrti pětadvaceti mužů tam venku na stanici?

Ale poslechl ho. Byl to voják.

Podíval se na hodinky. Nike Quinto si toho všiml a ukázal na ciferník.

„Stanici zůstává ještě deset vteřin, Landry. Jak jste tam chtěl přiletět za deset vteřin?“

Deset, pomyslel si Ron a kousl se do rtu. Devět, osm, sedm...

* * *

Eric Furchtbar ve zlomku vteřiny pochopil, že ostřelování cizího křižníku nikam nepovede. Už byl příliš blízko. Jeho trosky by se stanicí kolidovaly.

Zoufale bušil do klávesnice počítače, aby nasměroval korekční

agregáty stanice, které by ji přece jen trochu posunuly doleva.

Netušil, jaký kurz má loď neznámých, ale chtěl aspoň něco udělat.

Ale cizinec se pořád řítí přímo proti stanici.

Ericovi kapal pot z čela. Nemohl udělat víc. Ruce se mu třásly. Pohonné agregáty pracovaly na maximum. Zůstávala už jen mizivá jiskřička naděje.

Eric nevnímal, že si zarývá nehty do dlaní, necítil krev, která mu stékala po zápěstí. Zíral na monitor, jako by mohl zahnat nebezpečí silou vůle...

Byli ztraceni, pokud se BOB-XXI nepodaří uhnout z dráhy.

Ještě deset vteřin!

„Támhle!“ zařval najednou Ed Hynes a ukázal na velký monitor. „Támhle je!“

Ericem to trhlo. Bleskurychle se otočil a zahleděl se na přijímače normální optiky.

Uprostřed temnoty se rozzářil světlý bod a rychle se zvětšoval.

Cizí loď!

Poprvé ji uvidíme, pomyslel si Eric. A taky naposledy.

Napjatě sledoval přibližující se bod, který zvolna přerůstal k okrajům monitorů.

Panebože, to bude přímý zásah, byla Ericova poslední myšlenka.

Pak přišla rána.

V rachotivé, tvrdé ráně zanikal svět. Poslední, co si Eric uvědomil bylo, že pod sebou nemá křeslo. Potom ho cosi zasáhlo silou parního kladiva do hlavy a rázem ztratil vědomí.

* * *

Ron Landry schoval tvář do dlaní dřív, než uplynulo osudných deset vteřin. Pokoušel se nemyslet na muže na palubě BOB-XXI. Přesto viděl matný disk pozorovací stanice, potácející se kouli cizí lodi - a zažil okamžik, ve kterém se objekty srazily ve strašlivé explozi.

V konferenčním sále zavládlo ticho. Nikdo ani nedýchal.

Ron odpočítával vteřiny po katastrofě. Jedna... dvě... tři... čtyři...

Vtom někdo posunul židli. To musel být Nike Quinto, nalevo vedle Rona.

A potom výkřik: „Unikli! Přístroje ještě ukazují!"

To Rona probralo. Vytřeštil oči na monitor spojení mezi JOANN a BOB-XXI. Už tam neměli obraz. Ovšem signály na monitoru naznačovaly, že spojení trvá!

To znamenalo, že i kdyby nic víc, telekom na BOB-XXI ještě fungoval!

Nike Quinto vzal do ruky mikrofon a křikl: „ BOB-jednadvacet, hlaste se! BOB-jednadvacet, prosím, hlaste se! Tady JOANN!"

Zíral přitom na monitor.

„Asi teď mají co dělat sami se sebou, " podotkl plukovník, ale pokračoval ve výzvách.

Když ani po čtvrt hodině nikdo neodpovídal, musel svůj názor opravit: telekom na BOB-XXI sice ještě fungoval, ale nikdo z posádky u něj nebyl.

* * *

Erica Furchtbara postavil na nohy podvědomý pocit zodpovědnosti. Nejdříve nevěděl kde vlastně je a bylo mu na zvracení. Opatrně se pohyboval a nutil obraz před svými očima ke klidu. Překvapeně poznával hlavní stanici BOB-XXI a zvolna si vzpomínal, co se vlastně stalo.

Cizí loď! Řítila se přímo proti nim! Kde to bylo?

Vzpamatoval se.

naštěstí se postavil na nohy těsně před vysokým ovládacím panelem a mohl se o něj opřít. V životě se necítil tak zle.

Asi otřes mozku, říkal si tupě. To by mu nevadilo. Až bude mít čas, na pár dní si lehne. Nyní musel nejdříve ze všeho zjistit, co se stalo.

Rozhlížel se. Na opačném konci místnosti ležely na zemi dvě postavy. Poručík Hyneš a službu konající seržant. Eric k nim vykročil. V té chvíli nemohl udělat nic jiného, než jenom zjistit, že ti dva dýchají. To bylo nejdůležitější. Trochu se uklidnil a vrátil se na své místo.

Hyperzaměřovače stále fungovaly. Rychle je nastavil a měl štěstí: cizí loď se vzdalovala od BOB-XXI. Eric se cítil mizerně, nicméně rychle zjistil, že loď cizinců pozměnila kurz v místě, kde původně stála BOB-XXI. Pomalu začal chápat. Ochranný štít stanice při nárazu zachytil největší nápor, a pak se objekty odrazily.

Oddechl si. Mohlo to všechno dopadnout mnohem hůře. Podíval se na hodinky. Zůstal v bezvědomí skoro celou hodinu. Vzpomněl si na JOANN. Quinto si určitě láme hlavu, co se stanici stalo.

Naslouchal do vesmíru. Byl tam klid.

Volal jedno stanoviště stanice za druhým, avšak nikdo se mu nehlásil. Uvědomil si, že na palubě může mít mrtvé anebo raněné. Každopádně však ohrožení pominulo. Katastrofě bylo zabráněno. Vyrázil, aby se podíval po svých mužích.

Vstup velínu se před ním rozevřel. Eric vyšel na chodbu. Na stanici vládl hrozivý klid.

Přesto měl Eric Furchtbar pocit, že se v jeho blízkosti někdo pohybuje.

* * *

Ve spojové centrále byl Art Cavanaugh právě zaměstnán tím, že se snažil otevřít oči, když ho Eric Furchtbar našel. Zjišťoval, že zařízení centrály je demolováno, všude ležely střepy, ale přístroje... vypadaly dobře.

Ken Lodge a Warren Lee leželi v bezvědomí na podlaze před telekomem. Ken měl roztržené čelo a silně krvácel. Na Warrenovi nebylo vidět žádné zranění.

Art Cavanaugh ležel zhruba uprostřed místnosti. Hned věděl, co se stalo. Poznával Erica a vyskočil na nohy. Pohyb mu očividně nedělal dobře. Zatnul zuby a na chvíli zavřel oči, aby potlačil bolest.

„Pomalů, člověče, " varoval ho Eric. „Dejte si na čas. Už nemáme tolik naspěchu. "

Art si klekl.

„Díky, pane, " hlesl, „ale já to zvládnu. "

Pak znovu vstal, ale motal se a neudržel se bez cizí pomoci.

„Jak je vám?" zeptal se Eric.

Art se matně usmál.

„Díky, pane. Mizerně, jestli mám mluvit upřímně. Co se stalo?“

Eric mu to několika slovy připomněl a pak dodal: „Teď musíme udělat dvě věci. Zaprvé najít doktora, aby si prohlédl posádku, a zadruhé musí být informována JOANN. “

„Promiňte, pane, “ přerušil ho Art proti všem předpisům. „To jsem nemyslel. Neříkal jste právě něco?“

Eric překvapeně zavrtěl hlavou.

„Ne... ani slovo. “

Art se trochu bezradně rozhlížel.

„To... je mi líto, pane. Pak je pravděpodobné, “ rozpačitě si poklepal na čelo, „že mi tady nahoře nefunguje všechno tak, jak by mělo. “

Eric se na něj usmál.

„V pořádku, seržante. Všichni jsme poněkud mimo. “

Vyrazil na další inspekční cestu. Když na chodbě zabočil, měl zřetelný pocit, že se někdo dotkl jeho ramene. Zastavil se a ohlédl se. Ale nablízku nikdo nebyl. Chodba zela prázdnotou.

Zavrtěl hlavou a šel. Připomněl si, co říkal Art Cavanaugh. Asi se mi nevede o nic líp než jemu, pomyslel si.

* * *

Jak už tomu bývá, doktor Johanesson na tom byl hůře než ostatní. Když ho Eric našel v laboratoři na podlaze, lékař byl samý šrám a krv, že ani nebyl k poznání.

Eric se ho pokoušel probrat k vědomí. Než se mu to podařilo, polovina posádky se probrala i bez jeho pomoci. Johanesson pak potřeboval značný čas než mu vůbec došlo, kdo je a kde je. Jakmile se však otřepal, hned se vrhl do práce. Když míjel zrcadlo a objevil svá zranění ve tváři, jenom zamumlal: „Později zašít, nebo zůstanou hrozný jizvy. “

Zjistilo se, že na palubě BOB-XXI nikdo neutrpěl žádné skutečně vážné zranění. JOANN byla mezitím informována. Mužům na pozorovací stanici se ulevilo. Pociťili velkou radost ze znovu nabytého života.

Eric mezitím zapnul zaměřovače a málem se vyděsil, když na jednom z nich spatřil poskakující zelený bod. To byla loď cizinců! Ale už od ní nehrozilo žádné nebezpečí, i když se vymkla jakékoliv kontrole.

Pak se soustředil na technickou stavbu a podobu lodi a zjistil, že se jedná o typ, jaký v Galaxii nebyl znám. Muselo skutečně jít o vesmírnou loď mimogalaktické civilizace.

Jak asi vypadaly bytosti, které s ní letěly? Odkud pocházely?

Proč přišly?

A s kým se tam venku bily?

Eric zamyšleně zíral před sebe. Nepřítomně hleděl na tlačítka a páky před sebou...

Pak se lekl. Měl pocit, že se na panelu před ním něco pohnulo. Rychle všechno překontroloval, aby zjistil, že vše je v pořádku.

Ulevilo se mu a zároveň si říkal, že se přece praštil do hlavy. Asi to mělo nějaké následky.

Uvelebil se v křesle a hned si všiml dalšího podezřelého pohybu na ovládacím panelu. Tentokrát to opravdu viděl!

Otočný regulátor energetického napojení telekomu!

Eric vyskočil. Popadl regulátor, aby jej nastavil zpět do klidové pozice.

Pocítil odpor. Chytil se oběma rukama, zabral... ale regulátor se nehnul ani o milimetr. Vzepřel se tedy a zabral vší silou... A pak se stalo něco podivného.

Přes oba hřbety dlaní se mu táhly krvavé šrámy, jako by je tam někdo vyřezal ostrým nožem. Eric pocítil pálivou, pulzující bolest, vykřikl a pustil se ovládacího panelu.

* * *

Eric Furchtbar nebyl člověkem, který by se trápil nějakými předsudky. Najednou si zcela zřetelně vzpomněl, že na rameni cítil cizí dotek a nikdo tam nebyl. Vzpomněl si na pocit, že není s posádkou sám.

Na stanici něco bylo.

Něco, co točilo ovládacími prvky.

Prudce se otočil. Doktor Johanesson se pořád ještě zabýval Edem Hynesem. Seržant seděl stranou v křesle a byl bledý jako stěna. Ten mu momentálně s ničím nepomůže. Ale...

Eric dostal praštěný nápad. Kdyby někdo toužil napojit telekom energií, pak asi chtěl navázat kontakt. Dvěma rychlými pohyby aktivoval telekom, i když nevěřil, že by se někdo ozval. Zároveň se spojil s Cavanaughem: „Zkontrolujte telekom, seržante! Ihned!"

Když se spojař po chvíli vrátil, hlásil: „Všechno v pořádku, pane. Příkon nula, všechny přístroje jsou funkční. "

„Příkon nula?"

Eric nevěřicně zíral na regulátor ovládacího panelu a všiml si, že se vrátil na nulu! Zalapal po dechu. Že by mu vážně přeskočilo?

Vytréštil oči a prohlížel si ruce.

Ne. Byly stále ještě pořezané. Mírně krvácely. Kromě toho silně bolely.

Nezešílel. Někdo ho pořezal. Někdo, kdo zvedl příkon telekomu, aby jej posléze zase snížil na nulu.

„Zkontrolujte činnost vysílačky během posledních deseti minut, seržante, " rozkázal Eric.

Art Cavanaugh nepotřeboval od svých nadřízených vysvětlení rozkazů. Už byl u vesmírné flotily dost dlouho. Potvrdil rozkaz a zmizel z dohledu.

„Pane, kyslík..., " nesměle se ozval jeden z mužů ve velínu.

„Co je s ním?" vyjel velitel stanice.

Muž na Erica bezmocně pohlédl.

„Ztratili jsme kyslík, pane. Možná, že máme někde na palubě trhlinu... "

Eric se rychle podíval na analýzu atmosféry na lodi a pak se zašklebil. „Co by to muselo být za trhlinu, poručíku, kdyby propouštěla kyslík, ale dusík ne?"

Muž si nevěděl rady. Eric na něj pohlédl a dal mu jiný rozkaz: „Proveďte analýzu na kysličník uhličitý, rychle!"

Monitor zhasl. Analýza brzy skončila. Kysličník uhličitý byl na palubě neustále kontrolován.

Technik zbledl.

„Je ho tu nad normál, pane... "

Eric se uklidnil. Jeho domněnka se potvrdila. Na pár vteřin se mu ulevilo. Pak si uvědomil, že by bylo mnohem rozumnější, kdyby cítil zodpovědnost vůči nové hrozbě než aby se uspokojoval stvrzením své hypotézy.

„Žádné předčasné závěry, " varoval technika. „Jde o nárůst kysličníku uhličitého na úkor ztráty kyslíku?"

„Ano, pane. Sedí to přesně!"

„Díky. Momentálně od vás nic dalšího nepotřebuji. "

Vypnul spojení. Měl na palubě zařízení, které členilo kysličník uhličitý znovu na kyslík a grafit. Grafit byl ukládán a prodáván na Zemi, protože čistý grafit byl žádanou surovinou... Což ovšem nijak nevysvětlovalo změnu ve složení palubní atmosféry.

Malý monitor se rozsvítil. Art Cavanaugh se hlásil.

„Pane... něco se od nás odvíšovalo!" vyhrkl.

Eric lhostejně přikývl.

„Kód?" zeptal se suše.

„Nerozpoznatelný, pane, " odpověděl Art, ale otevřel ústa, jako by chtěl ještě něco dodat.

„Ven s tím!"

„Je to jenom domněnka, " vyhrkl Art, „která by měla být prověřena, ale modulace zhruba odpovídá modulaci zpráv, které jsme zachytili před srážkou. "

Eric přikývl.

„Jak dlouho se vysílalo?"

„Dvanáct až třináct vteřin, pane. "

„Konstatoval jste opakování?"

„Ne, pane. " „Byl jste v té době ve spojové centrále?"

„Ano. "

„Všiml jste si něčeho nápadného?"

Art chvíli přemýšlel.

„Ne, pane, " odpověděl pořád ještě váhavě. „Poslední dobou mě trápil pocit, že někdo je nablízku. Pořád se rozhlížím, ale kromě mě tu nikdo není, " řekl a slabě se pousmál. „Je to jako permanentní halucinace. "

Eric zavrtěl hlavou.

„Nemusíte se ničeho bát, Arte. To není halucinace. "

Pak vypnul spojení.

Eric věděl, že jsou na palubě! Posadil se k vysílačce a osobně odvysílal zprávu. V duchu si představoval užaslou tvář plukovníka Quinta, až bude číst:

„Neviditelní cizinci na palubě BOB-XXI!“

* * *

Ukázalo se, že Nike Quinto s podobnými překvapeními vždycky počítal předem. Když dorazila zpráva Erica Furchtbara, plukovník zachoval ledový klid.

Ron Landry stál vedle něj.

„Hoši tam asi mají halucinace, “ podotkl.

Nike Quinto ho za to zpražil pohledem.

„Nesnažte se zvyšovat můj krevní tlak svými diletantskými poznámkami, “ varoval Rona. „Copak jste ještě nikdy neviděl neviditelného?“ vyjel, ale hned se opravil: „Někoho, kdo se umí udělat neviditelným? Stačí k tomu arkonidský bojový oblek!“

„Ale jak by se dostali na palubu BOB-XXI? Když je stanice chráněná silnými energetickými štíty?“

Nike Quinto mávl rukou.

„Při srážce, příteli. Ve chvíli, kdy byly ochranné štíty plně zaměstnány absorbcí nárazové vlny. Byli připraveni skočit na palubu stanice a v tu chvíli to udělali. “

Ron měl pocit, že to Quinto se svými geniálními úvahami poněkud přehání, ale pak si řekl, že bude raději mlčet.

Uplynula hodina, aniž by se stalo cokoli dalšího. Eric Furchtbar sice opakovaně hlásil pokusy o navázání kontaktu s neviditelnými, ale nedařilo se mu.

Eric si začínal zoufat, ale neviditelní se očividně chovali klidně. Pobyť na BOB-XXI však pro Pozemšťany začínal být nesnesitelnou psychickou zátěží. Nike Quinto měl pocit, že bude muset posádku začít utěšovat.

Cizinci to však vyřešili za něj.

Mezi sedmnáctou a osmnáctou hodinou palubního času o sobě dali vědět. A pak se události odehrávaly tak rychle, že muži z

JOANN pomalu nestačili zachycovat zprávy.

* * *

Art Cavanaugh měl bujnou fantazii. Kromě toho ho nezatěžovaly předsudky. Novou situaci na palubě BOB-XXI prožíval s velkým zájmem, ale bez paniky. Dokázal si zachovat chladnou hlavu, protože byl připraven na neobvyklé věci a zážitky. Kde jinde by se podobné věci mohly odehrát, než právě na okraji Mléčné dráhy?

Ani na vteřinu neuvažoval o strašidlech. Hledal ryze vědecké vysvětlení existence cizích bytostí. Přicházel na řadu nejruznějších řešení, ale pro žádné neměl důkazy.

A tak i jeho napadlo, že s cizinci naváže kontakt.

Napadlo ho, že by mohl na papír nakreslit obraz modulace oscilografu, která byla pro vysílání cizinců typická. Oni by pak přece měli poznat, že po nich někdo něco chce.

Myšlenka ho fascinovala, takže se hned pustil do kreslení.

Ve spojové centrále bylo ticho.

Art se občas rozhlédl, jestli nezaznamená nějakou reakci.

A pak se jeden z adjustačních ovladačů otočil.

S Artem to trhlo. Díval se ve směru, kam se otáčel regulátor přívodu energie do hlavní vysílačky. Někdo nastavoval její vyšší příkon.

Art vyskočil. Tohle bylo špatné! Hlavní vysílačka nebyla zapnutá! Tak velký příkon by ji rozbil! Spojení s JOANN udržoval pomocí malé vysílačky - proč cizinec nejdříve ze všeho nezapnul přístroje?

Dvěma skoky se octl před adjustačním kolem a pokoušel se je zastavit. Pokud by tam stál neviditelný cizinec, musel by do něj narazit, ale nenarazil do ničeho. Sevřel kolo oběma rukama a pokoušel se je otočit zpět. Sledoval přitom ruce. Věděl, co se stalo Ericovi, a při sebemenší bolesti se hodlal pustit.

Ale nikdo mu nebránil. Otočil kolem zpět a nastavil příkon na nulu. Pustil se a ztěžka oddechoval. Chvilí tam stál a rozhlížel se, jestli si něčeho nevšimne.

Neviditelní to patrně vzdali. Kolo zůstalo v klidu. Nikdo se

nesnažil zvýšit příkon.

Otočil se a mířil zpátky ke stolu.

Než však udělal druhý krok, cosi ho praštilo do hlavy.

Padl na podlahu. Vší silou vůle bojoval proti bezvědomí, které se ho chtělo zmocnit. Před očima se mu roztančily cáry černé mlhy.

Pak slyšel, jak se rozbzučely přístroje. Vzepřel se na lokty. Ale ruce měl jako z bláta. Nedokázal se ubránit, aby se mu nepodlomily. Ležel na břiše a měl dojem, že se už nikdy v životě nepostaví na nohy.

Potlačil netrpělivost a zlobu. Ležel, oddechoval a uvolňoval se. Ať to bylo, co to bylo, zasáhlo to jeho nervové centrum. Dokud znovu nezískal kontrolu nad tělem, nemohl nic dělat.

Rozhlížel se. Ale ze své perspektivy neviděl nic než podlahu. Po neviditelných ani stopa.

Čas ubíhal. Art se znovu pokusil zvednout na lokty. Uvědomoval si, že ho neviditelní asi sledují, ale nic si z toho nedělal. Musel informovat Erica Furchtbara. Pak si s ním mohli dělat, co chtěli.

Pokus se zdařil. Cítil, že mu začínají pracovat svaly. Chvilí počkal a postavil se. Když stál na nohou, cítil se bezvadně. Jako vítěz!

Bzučení přístrojů neustávalo. Byl to stejný zvuk jako před chvílí. Ale znělo to tajemně a jako by z dálky.

Rozhlížel se. Najednou pochopil, co se vlastně stalo. Nešlo o obvyklý zvuk přístrojů, na jaký si během času zvykl, že už jej nevnímal. Bylo to kňučení přístrojů, přetěžovaných nad únosnou míru.

Stačilo aby se pootočil a zjistil, že ovladač příkonu energie kdosi otočil až na hranici maxima. Celkem šlo o energii, která stačila zásobit všech pětadvacet vysílaček na palubě stanice, ale nyní byly jenom tři z toho zapnuté. Hrozilo, že se všechny tyto přístroje zničí.

Pokusil se propracovat ke stolu. Stačilo by zapnout interkom a informovat Erica Furchtbara. Interkom byl na stole, na dosah ruky. Ze vzduchotechniky už začínal vycházet namodralý kouř. Vysoký příkon způsobil, že přístroje byly mimo provoz.

Byla tu ještě jiná cesta: a to dveřmi. Art se proti nim vyřítíl. Chtěl vyběhnout ven na chodbu, ale nedostal se dál než ke

vchodu. Dva metry před ním měl najednou pocit, že se k němu někdo blíží. Uhnul stranou. A najednou dostal ránu, která mu naštěstí jen olízla rameno. Zapotácel se, nepadl k zemi, ale od té chvíle věděl, že tu musí vydržet. Nechtěli ho pustit ven. Interkom nefungoval a v jeho rukou spočíval další osud stanice.

Art si dopřál pár minut na přemýšlení. Proč to dělali? Proč dodávali přístrojům větší energii, než kolik unesly? Chtěli to tady všechno rozbít? To by mohli provést snadněji a jednodušeji, stačilo by jenom zničit ovládací panely.

Takže co chtěli?

Nejistil to. Věděl pouze to, že ničili jeho přístroje. Jeho přístroje... Odpovídal za ně.

Rozzlobil se. Skočil kupředu, k ovládacímu panelu. Věděl, že mu útok nevyjde, ale popadl ovládací kolo a stočil je zpátky na nulu.

Bzučení ustalo, kouř slábl až zmizel.

Art se triumfálně rozhlížel.

„Tak kde jste?!“ vykřikl.

Cosí se k němu blížilo. Cítil to. Neviděl to, ale cítil hrozbu.

Uhnul do strany. Něco neviditelného udeřilo do stěny, před kterou před okamžikem stál. Art se posměšně zachechtal. Neviditelní nereagovali dvakrát rychle.

Znovu ustoupil o krok a opět měl dojem, že o pár milimetrů uhnul tvrdé ráně.

Divil se tomu. Copak neměli jiné zbraně než nože a pěsti? Pokud tomu tak bylo, jeho šance nebyly zrovna špatné. Měl koneckonců instinkt, který ho stále silněji varoval, kdykoliv na něj chtěli zaútočit.

Kolik neviditelných se nacházelo v místnosti? Art byl přesvědčen, že jeden docela určitě stojí u vchodu a brání mu v opuštění centrály. Druhý se zaměstnával kolem příkonu energie. Bylo jich tu snad ještě víc?

Znovu se opovážil přistoupit k východu. Opět uhnul ráně a zároveň se roztočilo kolo.

Jasně!

Byli jen dva!

Art bleskurychle přiskočil ke skřínce a vyndal zbraň. Nikdo mu v tom nebránil. Pocit tíhy zbraně v rukou mu pomáhal. Nevěděl sice,

jestli protivníkovi budou paprsky termozářiče vůbec vadit, ale opatrně vykročil ke kolu příkonu energie, aby zjistil přesné stanoviště protivníka.

Určitě ho sledovali, ale možná nevěděli, že si vzal zbraň.

Držel prst na spoušti. Naslouchal, aby nepřeslechl ani nejtišší varování. Krok za krokem se blížil k rozdělovači. Vypadalo to, jako by mu konečně přestali bránit!

A vtom to ucítil.

Cizinec přicházel zleva. Art se prudce otočil a zmáčkl spoušť.

Oslnivý paprsek spoutané energie vyletěl ze zbraně. Art viděl, jak se paprsek kousek od hlavně dělí na dvě části a obtéká neviditelnou překážku. Takže se nemýlil. Pole, které cizincům umožňovalo neviditelnost, je také chránilo. Ale mechanický vliv se odstínit nedal. Art podmračeně sledoval, jak se místo, kde se paprsek roztékal, neustále vzdaluje. Cizince to zahánělo.

Art spustil prst ze spouště, pak se prudce otočil a vrátil kolo příkonu zpět.

Teď měl volnou cestu. Věděl, že mu zbraň pomohla.

Ustupoval ke dveřím.

Nesundal přitom prst ze spouště a pomalu se otáčel. Musel začít utíkat. Musel rychle do velínu, varovat Erica Furchtbara, který o tom všem nic nevěděl.

Ale najednou byli všude kolem něj. Nikoliv jenom dva, jak se dosud domníval, nýbrž nejméně tucet. Útočili na něj ze všech stran. Pokoušel se zvednout hlaveň zbraně, ale ztrácel sílu v pažích.

Pustil ji. Když už nemohl střílet, bude se aspoň bránit holýma rukama. Nebylo těžké poznat, kde se cizinci nacházejí, protože byli všude kolem něj. Čert ví, kde se na palubě stanice vlastně vzali a kolik jich je...

Prostě tam byli a to byl fakt. Art si velice rychle uvědomoval, že mu ubývají síly. Bušili do něj ze všech stran. Všechno co věděl vykřičel ven na chodbu. Někde nablízku přece musel být některý z jeho mužů.

Slábl. Rozdával rány na všechny strany, ale taky je přijímal. A potom přišla chvíle, kdy už nedokázal zvednout ruce.

Stál tam a nemohl se bránit. Cizinci pochopili, že přišla jejich

chvíle. Zasáhli ho zároveň do brady a do krku. Art šel k zemi...

* * *

Eric Furchtbar nevěděl nic do chvíle, než mu hlásili, že se na chodbě paluby M ozývá křik. Poslal dolů svého pobočníka a o pár minut později už věděl, že tam byl nalezen Art Cavanaugh v bezvědomí a že krvácí z několika ran.

Uvědomil si, že Art pracoval ve spojové centrále, a proto ihned automaticky zjišťoval, co se tam vlastně stalo. Brzy viděl, že tam jsou všechny přístroje rozbité a že se to stalo vinou příliš silného příkonu energie.

Jenom chvíli přemýšlel, co má udělat. Znal svou stanici dost dobře, aby věděl, že kdyby ji někdo chtěl vyřadit z provozu, musel by začít u některého z hlavních elementů.

Otevřeli příkon energie, a možná, že ji někde odebírali.

Potřebovali ji - ale na co?

Eric si kladl stejnou otázku, o které před chvílí přemýšlel i Art Cavanaugh.

Přikázal čtveřici mužů, které vyslal, aby zůstali ve spojové centrále. Deset dalších poslal ke generátorům. Vydal jim rozkaz, aby se ozbrojili a stříleli na všechno, co se pohne. Generátorovna nebyla za normálních okolností obsazena. Eric nic neriskoval. Pokud tam dole někdo byl, pak to byli cizinci.

A Eric Furchtbar už vůči těm cizincům ztratil veškeré zábrany. Už se k nim nemínil chovat trpělivě a uctivě.

Stejně tak to cítili čtyři muži, kteří se starali o spojovou centrálu. Neustále zůstávali ve spojení s velínem. Poručík Hynes je vedl, přestože měl zlomenou ruku. Ale takovou příležitost si nenechal ujít.

Jeho interkom přenášel obraz haly. Eric všechno sledoval na malém monitoru. Nejdříve to vypadalo neškodně. Kontrolky svítily naprosto klidně - zeleně. Ed Hynes sledoval dokonalý obrázek klidu a pořádku.

„Dobrá, Ede, " řekl Eric drsným hlasem. „Vypněte generátor, který zásobuje spojovou centrálu. "

Ed Hynes pohnul pákou. Eric viděl, jak kráčí v čele skupinky a

zastavuje se u jednoho z přístrojů. Rozhlížel se. Muž vedle něj svíral zbraň v rukou. Zvedl paži a natáhl se po ovládací páce...

V tu chvíli se to stalo.

Eric neviděl přesně, co se děje. Jenom viděl, jak Hynes najednou odletěl stranou. Muž vedle něj se prudce ohlédl. Viděl toho stejně málo jako Eric, ale zvedl zbraň a začal střílet.

Eric nevěřícně sledoval, jak termozbraň střílí a jak její paprsky obtékají neviditelný předmět. To museli být neviditelní vetřelci! Energetický paprsek termozbraně jim ale nemohl ublížit, i když s ním byla spojena i mechanická síla - prostě tlak, který cizince i s jeho ochranným štítem zahnal do kouta.

Ed Hynes se mezitím postavil na nohy. Odsunul svého průvodce stranou a znovu sáhl po páce. Tentokrát už se jí dotkl rukou, ale k tomu, aby ji stáhl dolů, se pořád ještě nedostal.

Stalo se několik věcí najednou. Eda Hynese to odhodilo. Muž vedle něj sebou trhl a padl na kolena. Interkomy ostatních mužů převzaly přenos obrazu. Eric sledoval, jak vbíhají, aby pomohli svým dvěma druhům.

Viděl jejich tváře a odečítal z nich zlost a nenávist vůči neviditelnému nepříteli.

Jenže po dvou krocích narazili do stěny. Vypadalo to, že do nějaké stěny narážejí. Ti vpředu padli na zem. Ostatní se zděšeně zastavovali.

Eric věděl, co muži dole potřebují. Otevřel malý sejf vedle svého křesla a vzal si ruční dezintegrátor. Zasunul zbraň do pouzdra a vydal se na cestu.

* * *

Venku na chodbě slyšel hluk boje. Generátorovna ležela dál napravo. Eric připravil zbraň ke střelbě a namířil na otevřený vstup. Pocítil prudký závan horkého vzduchu. Nepočítal s tím a proto na okamžik ztratil dech. Pak na podlaze uviděl své lidi.

Rozzlobil se a začal střílet. Neviděl nic, nač by mohl namířit, ale střílel do vzduchu nad těla mužů posádky. Netušil, jestli tím něčeho dosáhne, ale dělal to.

Halu náhle zaplnily ostré, vyděšené výkřiky. Zněly děsivě cize. Eric byl jen na zlomek vteřiny zaskočen, pak se pootočil a vějířovitou palbou dezintegrátoru pročesával prostor před sebou.

Věděl, že je v nevýhodě. Protivník ho viděl, on jeho však ne.

Určitě se pokusí zabránit mu ve střelbě. Dezintegrátor jim vadil podstatně víc než termozáříč. Eric se pootočil, aby křikl na své muže, že se mají vyzbrojit dezintegrátory.

A v tu chvíli dostal první ránu. Jeden z neviditelných se k němu zezadu připlížil a praštil ho do hlavy. Eric se zapotácel, ale hned se z toho vzpamatoval.

Obrátil se a namířil zelený paprsek do místa, odkud přišla rána.

V uších mu zazněl ječivý výkřik. Così beztvareho, nepochopitelného, se těsně před ním zachvělo... Jednoho z nich dostal! Zničil jeho ochranný štít!

Dostal další ránu do hlavy, ale ta už nebyla tak nečekaná ani silná. Obrátil se proti nepříteli a vypálil do místa, kde ho tušil.

Tentokrát žádný výkřik. Protivník byl varován a včas uhnul. Eric to poznal, protože dostal další ránu do hlavy a ta ho tentokrát srazila na kolena.

Pochopil, že nemají šanci vyhrát.

Pomalu se vztyčil a pod ochranou dezintegrátoru zvolna ustupoval zpátky na chodbu. Výkon zbraně měl nastavený na minimum.

Tohle nemá smysl, rozhodl se. On i jeho muži byli obyčejní technici flotily. Nikdo je nepřipravil na boj s neviditelnými vetřelci z jiné galaxie. Měli tady venku hlídat a všechno hlásit, nic víc. Na boj tu byli jiní. Muži z oddělení III! Muži Nikeho Quinta!

Eric se obrátil.

„Připravte transmitter!“ rozkázal.

Voják, který stál na chodbě, sebou trhl a pak odběhl.

Eric se mezitím pokoušel udržet stanoviště. Bylo jisté, že mu voják porozuměl. Nechá připravit transmitery a všichni muži posádky se dozvědí, že budou ustupovat.

Pro Erica zatím platilo, že musí držet pozici, aby si Neviditelní nevšimli jejich snahy utéct. Ruka mu klesala únavou. Vzal dezintegrátor do levé ruky a střílel.

Za ním se posádka připravovala opustit stanici. Muži zvedali těla bezvědomých druhů a nakládali je na nosítka. Eric se potil. Vedro v hale už bylo k zadušení.

Chodba za ním se vyprázdnila. Eric se zvolna stahoval zpátky. Už nemělo smysl pozici držet.

Pokoušel se zjistit, jestli ho cizinci budou následovat na chodbu. Ještě ve dveřích skasíroval několik ran, ale na chodbě už mu dali pokoj. Odpálil poslední salvu přes dveře.

Pak se otočil a co nejrychleji utíkal pryč.

* * *

V transmitterové stanici vládl čilý ruch. Stály tam dva přístroje, připomínající klece. Těžce ranění opustili BOB-XXI jako první. Art Cavanaugh už byl zase při smyslech a pečlivě zapisoval, kdo odešel.

Zasalutoval, když poznal Erica.

„Ještě tihle dva, pane, " řekl v pozoru. „Pak zbýváme už jenom vy a já. "

Oba transistory zabzučely a rozblikala se zelená světla. Další dva muži mohli být transportováni do bezpečí. Když po pár vteřinách zmizeli, zelená se opět rozsvítila.

Cavanaugh zdvořile otevřel dvířka jedné z klecí.

„Prosím, pane. "

„Až po vás, seržante, " unaveně odpověděl velitel základny. „Kapitán opustí loď jako poslední. "

Art beze slov poslechl. Vstoupil do jedné z kajut a zavřel za sebou dveře.

Eric zůstal jako poslední zcela úmyslně. Dostal totiž určitý nápad. Neměl v úmyslu vzdát se BOB-XXI jednou provždy. Ústup byl jen dočasný. Co když ale protivník mezitím pronikl až sem a nyní sleduje, jak se ovládají transistory? Nepoužijí je někdy k vlastním účelům, anebo nezničí je, až zjistí, že si s nimi nevědí rady?

Eric chtěl mít jistotu. Postavil se zády ke kajutě, kterou Art Cavanaugh právě opustil.

Naposledy odjistil zbraň, nastavil vějířovitou palbu a zmáčkl spoušť.

Zničující energie vylétla z hlavně, Eric se pootočil a - zasáhl.

Zářivý blesk se rozsvítil v blízkosti uzavřeného vstupu a vzduch se zachvěl cizokrajným výkřikem.

Eric přidal na energii. Ať hledal jak chtěl, nacházel jenom jednoho protivníka. Eric proti němu zaútočil a pak se na něj dokonce vrhl. Výkřik utichl. Eric narazil do něčeho měkkého, poddajného. Nic neviděl, ale mezi ním a stěnou se objevila překážka.

Pokusil se na to sáhnout. Dotkl se toho měkkého, neviditelného, a ruka mu po tom sklouzla. Eric ucítil pohyb. Neviditelný se mu snažil utéct. Eric zatnul pěst a praštil neviditelného do míst, kde má člověk žaludek. Nic se neozvalo a cizinec ani nijak nereagoval. Vyklouzl Ericovi a ten musel opět použít zbraň.

Tentokrát už ale věděl, kam má střílet. Změnil nastavení dezintegrátoru z vějíře na jehlovou palbu a vystřelil. Eric počítal, že účinek bude tentokrát větší, ale vůbec nepočítal s tím, co se stalo.

Cosí za ním dunivě explodovalo. Tvrdá vlna stlačeného vzduchu ho zasáhla a odhodila stranou. Spatřil oslňující záři a uslyšel výkřik.

Odmrštilo ho to proti stěně na protější straně. Klouzal po ní dolů.

Náraz mu vyrazil vzduch z plic. Před očima se mu roztančily barevné kruhy. Pokoušel se rychle sebrat všechny zbývající síly.

V tu chvíli cizince spatřil.

Záplava zničující energie ho zbavila ochranného štítu, nebo jej alespoň značně oslabila. Eric spatřil zamlžený obraz, který nebyl ničím víc než stínem. Nepoznával žádný přesný tvar, jenom něco, co se přelézalo a klouzalo. Pak stín namodrale zazářil.

A zmizel.

Nebylo pochyb, že cizinec opustil transmitterskou stanicí stěnou.

Eric vstal a ztěžka dýchal. Cizinec mu unikl. Teď už bylo jasné, že cizinci vědí, k čemu transmitterské slouží. Tenhle jim to určitě prozradil. Vráť se sem a budou transmitterské používat.

To nesmím připustit, říkal si Eric. Ty přístroje potřebujeme my.

A rozhodl se, že zůstane na palubě BOB-XXI.

* * *

Pár za párem vstupovali muži z BOB-XXI na palubu čekajícího

křížníku. Na palubu přešlo čtyřicet mužů. Po pětadvacátém však jako by se země slehla.

To přinutilo Nikeho Quinta, aby své plány co nejrychleji proměnil v činy.

Základem jeho úvah byla otázka po „skutečném životě“. Pokud se skutečně ptali roboti, pak bylo nasnadě, že vyšlou do světa na průzkum zase jenom roboty. Nike si nejdříve přiznal, že ohledně této otázky existuje několik desítek dalších vysvětlení, která mohou být stejně pravděpodobná jako toto. Ale tohle se mu zdálo nejvíce pravděpodobné, takže se jej chvíli držel.

Na palubě JOANN letěl jeden opravdu bojeschopný robot, Meech Hannigan. Ironií osudu však nevypadal jako robot, nýbrž jako člověk, a nikdo nezasvěcený nevěřil, že Meech by mohl být robot.

Nike se rozhodl, že Meecha vyšle do akce, a že spolu s ním půjde i někdo z posádky.

Za robotova průvodce byl určen Ron Landry. Oba se ustrojili do kovoplastikových plášťů, připomínajících středověké rytířské brnění. Pak vypadali jako skuteční roboti a lišili se jenom číslem na čele přilby.

Dvojice vyrazila, ozbrojena po zuby. Transmity na palubě BOB-XXI byly aktivovány dálkovým ovládáním. Kontrolky přístrojů na palubě JOANN naznačovaly, že na stanici je všechno v pořádku.

Ron a Meech vyrazili na cestu.

O Ericu Furchtbarovi dosud nikdo nic nevěděl.

* * *

Bez problémů pronikli do transmitterské komory BOB-XXI. Místnost zela prázdnotou, ale byla cítit spálenou gumou. Ron byl informován o způsobu, jakým Eric bojoval s Neviditelnými, a tak se nejdříve ze všeho opřel o stěnu transmitterské komory a vějířem dezintegrátorových paprsků přešel prostor před sebou.

Žádný výsledek. Podle toho, co už znali, tedy v místnosti žádný protivník nečekal.

Ron byl zklamán, protože doufal, že tam najde Erica Furchtbara - nebo nějakého Neviditelného. Když velitel stanice nepřešel na

JOANN, domnívali se, že hlídá transitory. Ale co když ho cizinci našli? Co když ho zneškodnili?

Meech šel napřed.

Otevřel dveře na chodbu a vyšel ven. Okamžitě zapojil všechny speciální smysly a výsledkem pátrání bylo zjištění, že na chodbě nikdo není.

Místo, kterému Ron věnoval největší pozornost poté, kdy našel transiterovnu prázdnou, byl velín stanice. Nebylo pro ně složité jej najít, vyznali se tam. Záleželo jenom na tom, jestli se střetnou s Neviditelnými.

Meech krácel vpředu a testoval okolí.

Dospěli až k antigravové šachtě, nastoupili a opatrně se vznášeli ke střední palubě. Všude na stanici vládlo ticho a zívající prázdnota.

Jako v rakvi, pomyslel si Ron a otřásl se.

Ale Neviditelní tu někde přece museli být!

Možná dole ve strojovně, energie je přece zajímavá. Že by byli u agregátů?

Kde tedy byli - a proč?

Meech dospěl k výstupu na střední palubu. Opatrně vyskočil, chvíli počkal, a teprve potom vyšel na chodbu. Ron ho následoval.

Pak si Ron cosi uvědomil. Energie, kterou využívala hypervysílačka, měla stejnou strukturu jako...

Dál se nedostal. Meech letěl přímo proti němu, narazil do něj a rachotivě spadli na podlahu, přičemž Meech na něm zůstal ležet.

Ron zaklel - ale o vteřinu později pochopil, že mu Meech zachránil život. Nikdy by nebyl schopen reagovat tak rychle jako robot. Z konce chodby se přibližovala záplava rudého světla. Připomínala olej, protože se pohybovala pomalu a líně k místu, kde robot a Pozemšťan leželi na zemi. Světlo bylo žhavé, protože při doteku s ním pukaly stěny a na povrchu se objevovaly bublinky.

Meech bez zaváhání provedl protiútok. Bleskurychle tasil dezintegrátor. Nebyla to ruční zbraň, jakou používal Eric, nýbrž těžký automat. Zelený paprsek prosvítl chodbou vstříc rudému ohni.

Na místě, kde se obojí střetlo, došlo k ohlušující explozi. Ron cítil, jak ho Meech zvedá a odhazuje k antigravové šachtě.

Zpředu bylo slyšet divoké výkřiky, ale nebylo vidět, kdo to tam vlastně křičí. Ron však ze zprávy věděl, že podobně křičí cizinci po zásahu dezintegrátorem.

Pochopil výhodu, kterou měli díky Meechovým bleskovým reakcím.

„Kupředu, Meechu!“ zvolal.

Těžký robot elegantně vyklouzl ze šachty a postavil se. Ron se tentokrát už nekryl. Kráčeli vedle sebe a trvalo jen pár vteřin, než došli na konec chodby ke vstupu do velínu.

Už se jim nikdo nestavěl do cesty. Rudé světlo zmizelo. Jenom na stěnách zůstaly ošklivé bubliny a vzduch byl horký.

Meech se zabezpečoval na všechny strany a Ron otevíral vstup. Chvilí mu to trvalo...

Ron držel zbraň v ruce. Už měl málem zmáčknutou spoušť, aby vystřelil do místnosti vějířovitou palbou, když spatřil jakýsi přístroj, který stál přímo za vstupem a jehož hlaveň mu mířila na břicho.

S varovným výkřikem uskočil stranou.

Nebýt Meechových skvělých schopností, mohli tu prožít svou vlastní tragédii. Robot Meech se vrhl dovnitř. Ron pak uslyšel pleskavý zvuk a bolestný výkřik. Nemohl vidět, co se za dveřmi děje. Pak nastalo ticho.

Až Meech řekl: „Odpusťte, pane. Ale pravděpodobně byste vystřelil dřív, než bychom vám mohli vysvětlit situaci. ”

„To máte asi pravdu, seržante. Děkuji vám, ” s úlevou odpověděl Eric Furchtbar.

* * *

Ron se napřímil. Eric prošel vchodem a pokusil se zsalutovat.

„Díkybohu, ” vyhrkl. „Už jsem se bál, že na to budu sám. ”

Společně pak vstoupili do velínu. Dveře se za nimi zavřely. Eric zvedl dezintegrátor, který mu Meech vyrazil z ruky, a masíroval si zápěstí.

„Tak jak to tady vypadá?“ zeptal se Ron. „Co nového?“

Eric se zašklebil.

„To bych taky rád věděl, majore. Na stanici je spousta

Neviditelných. To je jedna z mála věcí, které vím s jistotou. Vrhli se nám na generátory, což je divné. Netuším, co s nimi mají v úmyslu, ale myslím, že vím, proč jsou tady na palubě. "

Ron překvapeně vzhlédl.

„Proč?"

„Jejich loď kdesi venku před třemi minutami explodovala. Pochopili, že k tomu muselo dojít, protože patrně byla závažně poškozená. Proto se přemístili na palubu k nám. Mají něco v úmyslu, ale já nevím, co to je. "

Poslední úvaha Rona přiměla, aby se zamyslel.

„Připravují se na něco, říkáte?"

Eric pomalu přikývl.

„Ano, jistě. Podívejte se na přístroje, prosím. Generátory se chovají naprosto šíleně. Samy od sebe by to nedělaly. Někdo je pořád vypíná a zapíná. Nevím, co tím sledují... "

Ron si uvědomil, že měl jistý nápad, než opustil antigrav a než na ně cizinci poslali záplavu rudého světla. Ovšem nevzpomínal si, co to bylo.

„Oni na vás nikdy nevystřelili, že?" zeptal se Erica.

„Ne. Kupodivu jako by neměli zbraně. Pořád používali jenom pěsti. Nebo něco jako nůž. Podívejte se, jak mě pořezali. "

Ukázal hřbety dlaní.

Ron se otočil na Meecha: „Tak proč stříleli proti nám?"

Otázka zazněla jako výstřel z pistole.

„Protože nás považují za roboty, " odpověděl Meech.

Eric vytřeštil oči.

„To je vysvětlení!" vyhrkl. „Celou dobu si marně lámu hlavu, proč na sobě máte to bláznivé brnění!"

Ron chvíli přemýšlel o Meechově poznámce, a pak přikývl. „Zní to logicky. Neviditelní nechtějí ničit organický život, aspoň dokud to půjde. Na roboty však žádné ohledy neberou. "

Meech dodal: „Toto tvrzení platí pouze v případě, pokud se budeme domnívat, že myšlení cizinců je spřízněno s naším způsobem myšlení. "

„Oni na vás stříleli?" divil se Eric.

„Ano. Použili zbraň, která chrlí oheň. Blíží se to zatraceně

pomalu, ale je to zatraceně horké. Září to rudě a kdyby Meech nezareagoval včas, už jsme byli oba po smrti. Což znamená... že se kdesi tam venku bili roboti s roboty, ne?"

Nikdo mu neodpověděl.

„Kde jsou?" zeptal se Meech.

„Jenom ve spojové centrále a v generátorovně, " odpověděl mu Eric, ale vmžiku vykřikl: „Máme nové vysílání! Táhle je!"

Ron se otočil k oscilografu, který ukazoval relace zachycovaného vysílání.

„To je zase ta otázka po skutečném životě!" vzrušeně dodal Eric. „Stejně... je to stejné! Ne, není, teď je to zřetelnější než předtím!"

Ron přemýšlel. Že by se k BOB-XXI znovu někdo blížil?

Přikázal Ericovi, aby na otázku odpověděl stejně, jako se na ni odpovídalo dosud.

Eric nastavil vysílání a zmáčkl tlačítko. Přitom se usmál a řekl: „Doufám jen, že to funguje. Kdo ví, co Neviditelní tam dole všechno způsobili. "

Ron Landry potlačil napětí, které se ho zmocnilo. Potřeboval klid, aby mohl jasně uvažovat. Přemýšlel, jestli se má ještě pokusit o domluvu s Neviditelnými. Ovšem bez dlouhých úvah to zamítl. Eric a jeho muži tím strávili spoustu času, a zbytečně.

Ron byl pevně přesvědčen, že brzy dorazí další loď. Ta, jejíž vysílání zachytili před chvílí. Byl přesvědčen, že to bude loď nepřátel Neviditelných, kteří okupovali BOB-XXI, protože modulační vzorek nové zprávy se od těch prvních přece jen dost lišil, i když na první pohled šlo o stejnou zprávu.

Najednou bylo jasnější, proč se Neviditelní věnovali agregátům stanice. Nějak se dozvěděli, že přiletí nepřítel. Proto se odebrali do strojovny. Pravděpodobně se chystali zesílit energetický ochranný štít stanice, anebo energii využít ve zbraních.

Vysvětlil to Meechovi a Ericovi.

„Vážně si myslíte, " vyhrkl velitel stanice, „že sem přiletí další neznámá loď?"

Ron přikývl. Chtěl něco odpovědět, ale Meech Hannigan ho předešel. Ukázal na monitor a řekl:

„Není o čem přemýšlet, pane. Už je tady!"

* * *

Cizí loď naskočila do obrazu.

Před půlhodinou tam ještě nebyla - teď už ale zaplňovala více než tři čtvrtiny velkého monitoru.

A žádný z přístrojů na její přílet nereagoval.

Loď se podobala něčemu, co kdysi bývalo kostkou, ale teď to bylo nepravidelné těleso o dvanácti hranách. Každá z ploch kostky byla zvrásněna bezpočtem výčnělků nebo propadlin, věžiček, děl a všeho možného, takže to na první pohled připomínalo skladiště starého železa.

Všude mezi tím se něco pohybovalo, ale na monitoru nebylo zatím možné poznat, co onen pohyb způsobuje. Připomínalo to hmyz, ale stejně tak to mohly být malé čluny. V tom případě by loď byla kosmickým gigantom.

Hrany kostky měly nejméně dva kilometry, takže loď byla větší než největší loď Pozemšťanů.

Ron se necítil dvakrát ve své kůži. Několik dlouhých vteřin čekal, jestli se venku neotevře brána, anebo jestli odněkud nevyšlehnou oslnivé zbraňové paprsky.

Ale vteřiny plynuly bezvýsledně. Groteskní obří bedna se zastavila v prostoru.

Ron se začal sám sebe v duchu ptát, nač cizinci asi čekají.

Vypadalo to, jako by čekali právě na tuhle jeho úvahu, protože v tu chvíli se znovu hlásil oscilograf.

„Stejně jako předtím?“ zeptal se Ron.

Eric se zahleděl na přístroj.

„Ano, “ vyhrkl. „Pořád stejná otázka. “

„Tak jim znovu stejně odpovězte!“

Tentokrát Eric potřeboval trochu víc času, protože byl poněkud rozrušen, ale nakonec odpověděl správně.

Co udělají?

Zatímco zíral na monitor a čekal, co cizí loď udělá, za jejich zády se tiše otevřely dveře velínu. Meech byl jediný, kdo si toho všiml. Varovně vykřikl. Ron se prudce otočil. Eric Furchtbar

instinktivně uskočil stranou.

Pochyboval však, že mu to bude něco platné. Otevřeným vstupem pronikala záplava rudé záře a spalovala vše, čeho se dotkla.

* * *

Bylo zvláštní, jak tiše se to odehrálo.

Praskalo všechno, co bylo ze skla a glassitu, monitory a kryty ciferníků, protože nevydržely nesnesitelné vedro.

Meech popadl těžký dezintegrátor a vystřelil proti žhavé rudé stěně. Účinek se projevil okamžitě. Rudý oheň ustoupil v místě, kde byl zasažen, ale kolem vějíře dezintegrátoru obtékal dál do místnosti.

Ron začal taky střílet a přidal se i Eric.

Rudá záplava ustupovala. Nejdříve pomalu, a pak stále rychleji, až zmizela na chodbě. Vstup do velínu ale byl už tak spečený, že se nedal zavřít.

Ron vstal. Teprve teď si uvědomil, jaké vedro v té chvíli ještě pořád naplňovalo velín. Kovoplastikový pancíř byl rozpálený, že se jej nemohl dotknout.

Eric byl pohyblivější. Neměl na sobě žádný pancíř. Mohl vstát a skočit ke svému ovládacímu panelu, aniž by si přitom nějak ublížil.

Nejlíp se cítil Meech. Vedro mu nevadilo. Byl sestrojen tak, aby vydržel i tisíc stupňů Celsia.

Nejdříve se podíval na monitory. Několik jich to vedro přece jen vydrželo.

„Cizí loď se ještě nehnula, pane. “

Ron se zvolna pootočil. Meech měl pravdu. Neznámá loď stála pořád na stejném místě.

Ale v tu chvíli se pohnula a začala se blížit. Právě ve chvíli, kdy si muži ve velínu stanice uvědomili, že to nebyla tahle loď, kdo na ně vyslal žhavou záplavu, ale že to byli neviditelní vetřelci.

Dívali se na přibližující loď.

„Přijdou sem, “ zamumlal Eric.

Ron se při té myšlence necítil právě dobře, ale pevným hlasem odpověděl: „Vždyť právě na to čekáme!“

To byla pravda. Čekali na to. Nic jiného by v tuto chvíli nemělo

význam.

Ježte přesně v tu chvíli si Ron uvědomil nepříjemnou věc - že se totiž Neviditelní možná naučili ovládat zbraňové systémy BOB-XXI.

* * *

Nebylo pochyb, že se to naučili.

Monitor zničehonic křížovaly různobarevné paprsky, vycházející z děl stanice.

Ron fascinovaně sledoval bitvu. Neviditelní ovládali zbraně Pozemšťanů dobře, nicméně smrtonosné paprsky se zatím zastavovaly o ochranný štít cizí lodi. Kdyby nešlo o smrtelně vážnou věc, představení by nepostrádalo jisté kouzlo. Ron jím byl fascinován tak, že málem zapomínal na vlastní situaci, která opravdu nebyla zrovna růžová.

V následující chvíli byla stanice zasažena strašlivou ranou, která srazila Rona i Erica k zemi. Podlaha velínu se naklonila a bezmocní muži sklouzli k otevřenému výstupu.

„K transponderové stanici!“ vykřikl Ron. „Zajistit ústupovou cestu!“

Meech okamžitě pochopil. Stanice dostala plný zásah.

„Rychle odtud!“ volal Ron. „Ti hlupáci z kostky se rozhodli zničit naši stanici!“

Klopýtali chodbou. Stanice dostala druhý zásah, stěny sténaly a úpěly jako živé.

Temavý otvor vstupu do antigravu se blížil. Ron strčil Erica jednoduše dovnitř a než ho následoval, ještě se otočil. Nikde nikdo. Neviditelní byli zaměstnáni bojem.

* * *

Bez dalších problémů dospěli až na transponderovou stanici. V tu chvíli dostala BOB-XXI třetí zásah.

Byl nejsilnější ze všech.

Ron měl divný pocit, že se místnost kolem něj točí. Rukama, nohama i přilbou narážel do stěn, znovu ho to odhazovalo a házelo si

to s ním, až se to nakonec zastavilo a žuchl na podlahu.

Vedle něj někdo zasténal.

Eric!

Ron vstal. Eric ležel u stěny a měl zavřené oči. Ztratil vědomí.

Ron ho chytil za podpaží a vlekl ho k nejbližší transponderové kleci. Pokoušel se ji otevřít, ale nedařilo se mu to. Ani kontrolní lampy transponderu nesvítily. Byl přerušen přívod energie. Cloumal dveřmi, ale nepovolily.

Už se ho zmocňovala panika, když se pootočil a všiml si, že u vedlejšího transponderu ještě svítí zelená světla. Sousední transponder zatím zůstal nepoškozen.

Odtáhl Erica k němu, strčil jeho tělo dovnitř, zavřel klec a zmáčkl aktivací tlačítko.

„Meechu! Ke mně!“ zvolal pak.

Z chodby se ozval dusot, pak se dovnitř vřítel robot Meech Hannigan a volal: „Použijte transponder, pane, další zásah nás může...”

A už tu byl!

Cizinci v hranaté lodi se patrně rozhodli zničit stanici Pozemšťanů. Zásah byl ještě krutější než ten předchozí. Transponderovna se plnila dýmem...

Když odezněl hluk po zásahu, zůstal Ron ležet na podlaze. Ani necítil, jak je zvedán ze země. Pár tichých zvuků, otevření klece, pak ho obklopila temnota a nakonec se rozsvítilo.

Ron se probral a zvedl se.

Byl na palubě JOANN.

Ale Meech? Kde zůstal Meech?

* * *

Meech nepovažoval své šance za mizivé.

Odhadoval totiž, že může klidně ještě několik minut zůstat na palubě BOB-XXI, aby sledoval vývoj bitvy. Meech neznal strach. Měl sice speciální program, který ho nutil chovat se jako člověk a navenek strach projevovat, ovšem uvnitř se nebál.

Opustil transponderovou stanici a postaral se, aby vstup zůstal otevřený. Nechtěl spustit neporušený transponder z očí.

Stanice dostala čtvrtý a pátý zásah.

Meech se držel dveřního rámu.

A teď už je čas, řekl si v duchu a otočil se, že půjde k transmitteru, když náhle začali.

Začali...

Meech to zřetelně cítil. Šlo o vysílání velkého telekomu. Klidně tam stál, přijímal vysílání a ukládal si je do paměti do té doby, než si byl jist, že má všechno, a že se zpráva už jen opakuje.

Opustil dveřní prostor, vešel do transmitteru a zavřel za sebou mřížové dveře.

Ve chvíli, kdy začal dematerializovat a mizet do poloprostoru, světla zablikala a zhasla.

Meech vzdychl. Už se nemohl hýbat. Pochopil, že se může stát cokoliv. I to, že nematerializuje zpátky na JOANN. Vzal to bez lítosti na vědomí a čekal, co se stane.

Aspoň že unikl z pekla na BOB-XXI.

* * *

Události na okraji Mléčné dráhy se staly tématem dne. Politici v Terranii se ani nezajímali o zánik BOB-XXI, jako o průběh události jako takové.

Ron Landry se vrátil na palubu JOANN. Když se křižník rozletěl za stanicí, už ji nenašel. Nebyla tam ani hranatá loď cizinců.

Nike Quinto zuřil, protože utrpěl porážku, a navíc přišel o jednoho ze svých nejschopnějších.

Robot Meech Hannigan se totiž nevrátil z akce.

Perry Rhodan rozkázal JOANN návrat na Zemi a tam hned přijal všechny zúčastněné. Ještě jednou vyslechl jejich hlášení a pak uzavřel poradu slovy:

„Počítali jsme, že naše Mléčná dráha není jedinou galaxií, která stvořila inteligentní život. Nyní máme za sebou první mezigalaktický kontakt. Proběhl děsivým způsobem a prokázal různost myšlení cizích bytostí, i když ne zase tolik. Tihle cizinci byli válečníci. Musíme se tedy připravit, abychom se jim ubránili, kdyby se na nás rozhodli zaútočit! A to je úkol především pro nás, Pozemšťany!"

* * *

Při rutinní kontrole přístrojů na palubě JOANN se o několik dní později zjistilo, že se aktivoval transmitter, ale že na palubu JOANN v tu dobu nikdo nepřišel.

Nike Quinto nechal přezkoumat všechny údaje v transmitterové stanici. Technici velmi rychle zjistili, kdy se to stalo. Výsledek byl překvapivý.

Stalo se to v době od příchodu Rona Landryho z BOB-XXI na JOANN, do okamžiku, kdy byla z paluby JOANN zaregistrována exploze BOB-XXI.

Všichni věděli, co to znamená. Meech Hannigan se ještě pokusil uniknout ze stanice. Jeho pokus se nezdařil.

A nikdo nemohl říct, co se Meechovi stalo.

Nebo kde se po nezdařeném pokusu o transmisi nachází...